

Sygn. akt II K 560/15

2Ds 542/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29.11.2016r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Biziak

Protokolant : Paweł Wabich

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej wI. Andrzeja Nowaka

po rozpoznaniu w dniach 05.04.2016 r., 09.05.2016 r., 10.05.2016 r., 03.06.2016 r., 01.08.2016 r., 30.08.2016 r., 30.09.2016 r., 24.10.2016 r., 22.11.2016 r., s p r a w y

Ł. B. (1) syna S. i K. z domu H., urodzonego(...) roku w Ż., zamieszkałego ul. (...), (...)-(...) P., P. (...)

i

K. N. syna M. i I. z domu P., (...) w I., P. (...)

oskarżonych o to, że :

w dniu 16 sierpnia 2015 roku przy ul. (...) w P. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w pobiciu K. L. (1), D. P. oraz J. P. w ten sposób, że podeszli do pokrzywdzonych przebywających na terenie ogródka piwnego przy sklepie spożywczym (...) i bez powodu uderzali ich po głowie w wyniku czego D. P. doznał obrażeń ciała w postaci zasinienia oka prawego i stłuczenia wargi dolnej po stronie lewej, K. L. (1) doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka powieki dolnej oka prawego i zasinienia oka prawego, natomiast J. P. doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej czoła, a obrażenia te naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni, przez co narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie narażenie następstw określonych w art. 156§1kk i 157§1kk, przy czym K. N. czynu tego dopuścił się uprzednio odbywając co najmniej 1 rok pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od odbycia 3 lat pozbawienia wolności w okresach od dnia 09.05.2009 roku do dnia 10.11.2009 roku, od dnia 12.07.2011 roku do dnia 07.11.2011 roku oraz od dnia 19.11.2011 roku do dnia 20.01.2014 roku orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt IIK 104/09 z dnia 20 grudnia 2010 roku za przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy – tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 157§1 kk i art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1kk

tj. Ł. B. (1) o czyn z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, a K. N. o czyn z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk

orzeka:

1. oskarżonych Ł. B. (1) i K. N. uznaje za winnych tego, że w nocy z 15 na 16 sierpnia 2015 roku w okolicach ul. (...) w P. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w bójce z innymi osobami, podczas której to bójki inne osoby, w tym K. L. (1), D. P. oraz J. P., zostały narażone na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1kk i 157§1kk, przy czym K. N. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt IIK 104/09 z dnia 20 grudnia 2010 roku za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1kk, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i odbywał tę karę pozbawienia wolności w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od dnia 09.05.2009 roku do dnia 10.11.2009 roku, od dnia 12.07.2011 roku do dnia 07.11.2011 roku oraz od dnia 19.11.2011 roku do dnia 20.01.2014 r., tj. Ł. B. (1) uznaje za winnego przestępstwa z

art. 158§1 kk, a K. N. uznaje za winnego przestępstwa z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to Ł. B. (1) na podstawie art. 158 § 1 kk skazuje na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności, a K. N. na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk skazuje na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu koszty sądowe (wydatki postępowania) – od każdego 1/2 ustalonych wydatków postępowania i na podstawie art. 1, 2 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 233 z późn. zm.) wymierza im opłaty: Ł. B. (1) w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt zł), a K. N. w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt zł).

SSR Paweł Biziak

II K 560/15

UZASADNIENIE

W nocy z 15 na 16 sierpnia 2015 roku w okolicach ul. (...) w P., przy sklepie całodobowym, do grupy osób wśród których byli K. L. (1) i D. P. podeszli oskarżeni Ł. B. (1) i K. L. (2). Ł. B. (1) podszedł do K. L. (1) zaczął go zaczepiać i uderzył ręką w twarz. Na powyższe próbował zareagować D. P. ale został uderzony przez K. L. (2). Następnie oskarżeni odeszli od sklepu i udali się na imprezę do (...). D. P. w związku z zajściem i możliwością powrotu oskarżonych zadzwonił po swojego ojca J. P.. J. P. po pewnym czasie przyjechał i usiadł „w ogródku piwnym” przed sklepem i zaczął rozmawiać z innymi osobami. Po pewnym czasie do sklepu wrócili oskarżeni, których z(...)samochodem przywiozła inna osoba. Wraz z oskarżonymi z samochodu wysiał A. W.. Jak osoby znajdujące się przy sklepie zauważył oskarżonych to wyszły w ich kierunku. Wówczas Ł. B. (1) uderzył butelką w głowę J. P. . Zajście przybrało bardzo dynamiczny charakter, w bójce zaczęło uczestniczyć wiele osób, których role był różne - od wymieniania cisów, popychania i odpychania, zagrzewania do walki, dbania by w „pojedyńki” pomiędzy poszczególnymi osobami nie angażowały się inne osoby. Bójka z przed sklepu przeniosła się na ulicę (nagrania z płyty (...) w szczególności nagrania według kolejności nr 18 nazwa pliku(...) (...) (...)od godz. 1.42.20, i nagranie nr 1 nazwa pliku (...) (...) (...) od godz. 1.44). K. N., który miał ubraną czapkę, odłożył butelkę na ulicę i zaczął walczyć z inną osobą (godz. 1.42.20), która zyskała nad nim przewagę, ale mimo to K. N. swoimi gestami zachęcał do walki. W tym samym czasie Ł. B. (1) toczył walkę z innymi osobami. K. N. podbiegł do miejsca w którym był Ł. B. (1) i nastąpiło chwilowe uspokojenie sytuacji. Po chwili znowu zaczęła się bójka, a najbardziej aktywni byli J. P. (1) i Ł. B. (1) którzy walczyli ze sobą. Ł. B. (1) w czasie bójki zdjął bluzę i koszulkę. Ł. B. (1) udało się przewrócić J. P. i jak ten już leżał to go kopnął i próbował dalej atakować. Wówczas jednak nastąpiło kolejne chwilowe uspokojenie sytuacji. Jak J. P. wstał to Ł. B. (1) ponownie do niego podszedł i zaczął odpychać ręką inne osoby. J. P. odszedł, a Ł. B. (1) inne osoby starały się zachęcić do zaniechania dalszej bójki stając przed nim. Wówczas jednak Ł. B. (1) podszedł do K. L. (1). K. L. (1) zdjął „biodrówkę” i zaczął walczyć z Ł. B. (1). Po chwili w bójkę zaangażowały się inne osoby. Sytuacja następnie się uspokoiła i oskarżeni odeszli w innym kierunku. Grupy ponownie się spotkał przy przejściu kolejowym gdzie oskarżeni zaatakowali fizycznie i słownie J. P. i osoby które się z nim znajdowały, jednak wówczas zainterweniowała policja. Podczas bójki osoby biorące w niej udział zostały narażone na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1kk i 157§1kk, a w wyniku bójki D. P. doznał obrażeń ciała w postaci zasinienia oka prawego i stłuczenia wargi dolnej po stronie lewej, K. L. (1) doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka powieki dolnej oka prawego i zasinienia oka prawego, natomiast J. P. doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej czoła, a obrażenia te naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni. Z uwagi na dynamiczny przebieg bójki, w tym momenty podczas których wymiana cisów następowała pomiędzy kilkoma osobami na raz, nie można było ustalić w jakim momencie i przez kogo zostały spowodowane obrażenia u K. L. (1), D. P. i J. P.. Obaj oskarżeni byli w przeszłości karania za przestępstwa, a K. N. swojego czynu dopuścił się w ciągu będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt IIK 104/09 z dnia 20 grudnia 2010 roku za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1kk, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i odbywał tę karę pozbawienia wolności w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od dnia 09.05.2009 roku do dnia 10.11.2009 roku, od dnia 12.07.2011 roku do dnia 07.11.2011 roku oraz od dnia 19.11.2011 roku do dnia 20.01.2014 r.. Ł. B. (1) w czasie zajścia był poczytalny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. B. (1) k. 227-228
- częściowo wyjaśnienia K. N. k. 258-259, 49
- częściowo zeznania J. P. k. 227-228; 1-2,19,20 i 24 zbioru C dołączone na 215-219 akt sprawy
- częściowo zeznania świadka D. P. (k. 228; 9-10 zbioru C dołączone na 220-221 akt sprawy
- częściowo zeznania świadka K. L. (1) k. 206; 13-14,22,25 – dołączone do akt na k. 236-239 akt sprawy
- częściowo zeznania świadków K. F. (k. 260-261; 3-5 zbioru C – dołączone do akt sprawy na k. 240) i M. O. (k. 270; 7-7 zbioru C załączone do akt na k. 268-269),
- częściowo zeznania świadka A. K. k. 261; k. 11-12 zbioru C załączone do akt na k. 243
- częściowo zeznania świadka B. K. k. 261-261; k. 17-18 zbioru C załączone do akt na k. 245,
- częściowo zeznania świadka A. T. k. 262; 33 zbioru C załączone do akt na k. 247,
- częściowo zeznania świadka N. R. k. k. 262; 28-29 zbioru C załączone do akt na k. 248,
- częściowo zeznania świadka S. T. k. 263; 39 zbioru C załączone na k. 256 akt sprawy,
- częściowo zeznania świadków W. P. k. 262; 30 zbioru C obecnie na k. 250, D. U. k. 262-263, 32 zbioru C załączone na k. 252 akt sprawy, M. W. k. 263; 34 zbioru C załączone do akt na k. 253,
- częściowo zeznania świadka A. W. (k. 394-395; 15-16 zbioru C załączone do akt na k. 392-393)
- dokumentacja medyczna dotyczą J. P. k. 30-31
- materiał poglądowy k. 39-41
- płyta z nagraniem k. 59 i 309 (przeigrana przez biegłego) z widokiem na „ogródek piwny” oraz protokół odtworzenia powyższego nagrania k. 97
- informacje z Krajowego Rejestru Karnego dotyczące oskarżonych k. 64-69, 232-235, 321-324, 356-359,
- opinia dotycząca obrażeń ciała doznanych przez K. L. (1), D. P. i J. P. k. 70-71
- dokumentacja medyczna dotycząca Ł. B. (1) k. 73, 153-156
- orzeczenia zapadłe przeciwko oskarżonym k. 85-91
- zdjęcie Ł. B. (1) k. 189-190
- opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca Ł. B. (1) k. 197-198, 207-208,
- nagrania dostarczone przez K. B. - odtworzone na rozprawie w dniu 30.09.2016 r. i 24.10.2016 r. (załączone do akt na k. 410)

Sąd w zasadniczej części nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego **Ł. B. (1)** (k. 226-227, 228), który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy zauważyć, iż jak wynika zeznań świadków przesłuchanych na rozprawie – a wskazanych niżej – zdarzenie przebiegało w kilku „etapach”. Sąd uznał, że to oskarżani najpierw podeszli do grupy osób i wówczas Ł. B. (1) zaatakował K. L. (1). Gdy oskarżani wrócili pod sklep po raz drugi to również Ł. B. (1)

zaatakował J. P. uderzając go butelką. Następnie przy przejeździe kolejowym to również oskarżeni zaatakowali drugą grupę słownie i fizycznie. Zatem wyjaśnienia oskarżonego, pozostające w sprzeczności z powyższymi okolicznościami – które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków wskazanych niżej – nie zasługiwały na uwzględnienie. Częściowo na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia, w zakresie w którym podał on, że był atakowany przez kilak osób oraz że walczył zarówno z J. P. i K. L. (1) bowiem powyższe znajduje potwierdzenie w nagraniu dostarczonym przez K. B..

Sąd jedynie częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **K. N.** (k. 258-259, 49), który w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (pobicia), a na rozprawie przyznał się częściowo. Za wiarygodne zostały uznane jego wyjaśnienia, że zajście mogło przebiegać etapami bowiem powyższe znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków wskazanych niżej. Za niewiarygodne zostały uznane jego wyjaśnienia w zakresie w jakim oskarżony ten przerzuca odpowiedzialność za zajście na drugą grupę i wskazuje, że to oskarżeni zostali zaatakowani, również ze względów wskazanych wyżej – sprzeczność z zeznaniami świadków. Należy także zauważyć, iż nagranie dostarczone przez K. B., a odtwarzające okoliczności z części zajścia, wskazuje, że oskarżony **Ł. B. (1)** był najbardziej aktywnym uczestnikiem bójki ale także **K. N.** był jej uczestnikiem – zarówno walcząc z jedną z osób jak i zachęcając do walki.

Zeznaniom świadka **J. P.** (k. 227-228, 1-2,19,20 i 24 zbioru C dołączone na 215-219 akt sprawy) Sąd dał wiarę w części. W zasadniczej części za wiarygodne Sąd uznał zeznania tego świadka złożone na rozprawie. Sąd uznał, że J. P. został uderzony przez **Ł. B. (2)** butelką, bowiem w tym zakresie zeznania tego świadka były konsekwentne. Świadek ten przekazywał taką informację od początku – zaraz po zajściu innym osobom, a także podczas wizyty w szpitalu. Zeznania tego świadka zostały uwiarygodnione przez inne osoby, które uzyskały taką informację tj. **D. P.**, **K. L. (1)**, **K. F.**, **M. O.**, **A. K.**, **B. K.**, **A. T.** i **D. S.** Jednocześnie należy zauważyć, iż na nagraniu dostarczonym przez K. B. widać jak oskarżony **K. N.** odkłada butelkę na ulicę, a tym samym również oskarżony **Ł. B. (1)** mógł taką butelkę mieć. Jeszcze raz należy podkreślić, że samo zajście miało bardzo dynamiczny przebieg, uderzenie butelką niewątpliwie nie trwa długo i okoliczność, że inne osoby nie widziały bezpośrednio tego uderzenia nie podważa wiarygodności tej okoliczności, na którą jak wskazano wyżej konsekwentnie wskazywał J. P.. Odnośnie samego przebiegu bójki, która się następnie toczyła to Sąd uznał, że zeznania tego świadka były mało szczegółowe, a bójka która się następną toczyła była bardzo dynamiczna, brały w niej udział różne osoby, jednak najbardziej zaangażowane w nią był właśnie ten świadek oraz oskarżony **Ł. B. (1)**. Wprawdzie przez dużą część zajścia toczył się „pojedynek” między tym świadkiem a oskarżonym **Ł. B. (1)** ale były też momenty w czasie których angażowały się inne osoby i nie można ustalić, kto spowodował poszczególne obrażenia u poszczególnych osób. W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych nagranie dostarczone przez świadka **K. B.**, a odtworzone na rozprawie w dniu 30.09.2016 r. i 24.10.2016 r. Za wiarygodne zostały uznane zeznania tego świadka odnośnie okoliczności, które miały miejsce przy przejeździe kolejowym gdy przyjechała policja oraz w kolejnych dniach – co do chęci ugodowego zakończenia sprawy - bowiem w tym zakresie jego zeznania zostały uwiarygodnione przez **D. P.**, **K. L. (1)**, **K. F.**, **M. O.**, **A. K.**, **B. K.**, **A. T.**, **N. R.** i **D. S.** Odnośnie zeznań z k. 1-2 zbioru C to Sąd uznał je za niewiarygodne w zakresie którym pozostawały one w sprzeczności z zeznaniami złożonymi na rozprawie. W ocenie Sądu zeznania złożone na rozprawie były bardziej szczegółowe i rozgraniczały poszczególne etapy – w tym uwzględniały okoliczność, że oskarżeni dwukrotnie podchodzili pod sklep. Odnośnie zeznań tego świadka, w tym złożonych w postępowaniu przygotowawczym, dotyczących próby polubownego rozwiązania sporu, to Sąd uznał je za wiarygodne.

Zeznaniom świadka **D. P.** (k. 228, 9-10 zbioru C – 220-221 akt sprawy) Sąd dał wiarę w części. Sąd uznał za wiarygodne zeznania tego świadka złożone na rozprawie do momentu jak zaczął opisywać sytuację jak oskarżeni po raz drugi podeszli do sklepu. W tym zakresie jego zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach **K. L. (1)**, **A. K.**, **B. K.**, **A. T.** i **N. R.** Odnośnie drugiego podejścia oskarżonych pod sklep to Sąd uznał, że oskarżony **Ł. B. (1)** jak podchodził pod sklep to miał ubraną bluzę i koszulkę bowiem zdjął je dopiero następnie, na co wskazuje nagranie dostarczone przez świadka **K. B.** Sąd uznał za wiarygodną okoliczność, że J. P. został uderzony butelką przez **Ł. B. (1)**, z przyczyn wskazanych już wyżej. Należy jednak zauważyć, iż o tej okoliczności świadek słyszał od innych osób, a nie widział tego momentu. Wyjaśnienie tej kwestii złożone na rozprawie przez świadka Sąd uznał za szczere. Odnośnie samego

przebiegu bójki to zeznania tego świadka są mało szczegółowe. W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania tego świadka w jakim nie pozostają w sprzeczności z nagraniami dostarczonymi przez K. B.. Odnosnie zeznania tego świadka, co do zdarzeń które miały miejsce przy przejeździe kolejowym i w kolejnych dniach to zeznania zasługiwały na uwzględnienie bowiem znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. P., K. L. (1), K. F., M. O., A. K. B. K., A. T., N. R. i D. S.. W ocenie Sądu zeznania tego świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego – k. 9-10 zbioru C zasługiwały na uwzględnienie jedynie w takim zakresie w jakim nie były sprzeczne z częścią wiarygodnych zeznań tego świadka złożonych w toku rozprawy. W ocenie Sądu w toku postępowania przygotowawczego zostały odebrane od tego świadka zeznania w sposób bardzo uproszczony i nie odzwierciedlały one zajścia w sposób w jaki ono przebiegało rzeczywiście.

Zeznaniom świadka **K. L. (1)** k. 206; 13-14,22,25 – dołączone do akt na k. 236-239 akt sprawy) Sąd dał wiarę w części. Sąd uznał za wiarygodne zeznania tego świadka z rozprawy, w jakim opisał on sytuację przed sklepem jak oskarżeni przyszli po raz pierwszy, bowiem okoliczności te znajdują potwierdzenie w zeznaniach D. P., A. K., B. K., A. T. i N. R.. Co do zajścia które toczyło się gdy oskarżani przyjechali po raz drugi to zeznania tego świadka Sąd uznał w zasadniczej części za niewiarygodne. Za wiarygodne Sąd uznał, że świadek ten słyszał, że J. P. został uderzony butelką bowiem na powyższe wskazywali również inni świadkowie. W zakresie późniejszego przebieg bójki to nagrania dostarczone przez K. B. wskazuje, że bójka trwał kilka minut, było w nią zaangażowane kilka osób – w tym właśnie K. L. (1), a także K. N.. W ocenie Sądu świadek ten chciał umniejszyć swoją rolę w bójce a jednocześnie z uwagi na pojednanie się z K. N. zeznał także na korzyść tej osoby. Pierwsze zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego 13-14 zbioru C nie zasługiwały w zasadniczej części na uwzględnienie. Sąd uznał za wiarygodne tylko te okoliczności, którym dał wiarę zeznaniom tego świadka złożonym na rozprawie. W pozostałym zakresie należy zauważyć, iż zeznania te zostały złożone w dużym uproszczeniu bowiem nie rozróznilo w nich, że zajście składało się z kilku „etapów”. Kolejne zeznania z postępowania przygotowawczego – k. 22,25 zbioru C jako znajdujące potwierdzenie w zasadniczej części w zeznaniach świadka J. P. i D. P. zasługiwały na uwzględnienie, z tym, że Sąd uznał, że ze strony oskarżonych polubownie próbował rozwiązać sprawę oskarżony K. N..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków **K. F.** (k. 260-261; 3-5 zbioru C – dołączone do akt sprawy na k. 240) i **M. O.** (k. 270; 7-7 zbioru C załączone do akt na k. 268-269). Należy zauważyć, iż zeznania tych świadków są nawzajem ze sobą zgodne, a ponadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków J. P., D. P., K. L. (1), A. K. B. K., A. T., N. R. i D. S.. Jednocześnie świadek K. F. wskazał również na zaczepne zachowanie oskarżonego również w innej sytuacji. Również podczas przesłuchania tego świadka oskarżony Ł. B. (1) okazywał lekceważenie zarówno dla tego świadka (policjanta) jak i dla Sądu co spowodowało konieczność upomnienia oskarżonego.

Sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania świadka **A. K.** k. 261; k. 11-12 zbioru C załączone do akt na k. 243. Za wiarygodne zostały uznane zeznania tego świadka z rozprawy co do okoliczności, gdy oskarżani podeszli pod sklep po raz pierwszy. W tym zakresie relacja tego świadka pozostaje w zgodności z zeznaniami świadków K. L. (1), D. P., B. K., A. T. i N. R.. Co do uderzenia butelką to świadek okoliczność tę słyszał jedynie od innej osoby, co uwiarygadnia wystąpienie tej okoliczności, stwierdzonej przez Sąd na podstawie zeznań świadka J. P.. Sam przebieg bójki gdy oskarżani podeszli do sklep po raz drugi w ocenie Sądu został przez tego świadka bardzo uproszczony i powyższemu Sąd nie dał wiary, uznając za wiarygodne w tym zakresie nagranie dostarczone przez świadka K. B.. Również zeznania z postępowania przygotowawczego Sąd uznał jedynie za częściowo wiarygodne bowiem późniejsze zeznania świadków wskazują, że oskarżani dwukrotnie podchodzili do sklepu. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania tego świadka odnośnie okoliczności, które wydarzyły się przy przejeździe kolejowym bowiem znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. P., D. P., K. L. (1), K. F., M. O., B. K., A. T., N. R. i D. S..

Sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania świadka **B. K.** k. 261-261; k. 17-18 zbioru C załączone do akt na k. 245. Na wiarygodność zasługiwały zeznania tego świadka z rozprawy co do okoliczności, gdy oskarżani podeszli pod sklep po raz pierwszy. W tym zakresie relacja tego świadka pozostaje w zgodności z zeznaniami świadków K. L. (1), D. P., A. K., A. T. i N. R.. Co do uderzenia butelką to świadek okoliczność tę słyszał jedynie od innej osoby, co uwiarygadnia wystąpienie tej okoliczności, stwierdzonej przez Sąd na podstawie zeznań świadka J. P.. Samego przebiegu bójki jak oskarżeni przyszli pod sklep po raz drugi to świadek ten nie pamiętał na rozprawie. Zeznania z postępowania

przygotowawczego Sąd uznał jedynie za częściowo wiarygodne bowiem późniejsze zeznania świadków wskazują, że oskarżani dwukrotnie podchodzili do sklepu. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania tego świadka odnośnie okoliczności, które wydarzyły się przy przejeździe kolejowym bowiem znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. P., D. P., K. L. (1), K. F., M. O., A. K., A. T., N. R. i D. S.

Sąd uznał w zasadniczej części za wiarygodne zeznania świadka **A. T.** k. 262; 33 zbioru C załączone do akt na k. 247. W ocenie Sądu świadek ta zeznała wiarygodnie na okoliczność zdarzenia, jakie miały miejsce, jednak jej zeznania były ograniczone do najistotniejszych okoliczności sprawy i nie potrafiła ona odtworzyć zdarzenia bardziej szczegółowo. Jej zeznania znajdują jednak potwierdzenie w zeznaniach J. P., D. P., K. L. (1), K. F., M. O., A. K., B. K., N. R. i D. S..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **N. R.** k. 262; 28-29 zbioru C załączone do akt na k. 248. Należy jednak zauważyć, iż zeznania tego świadka dotyczą w zasadniczej części zdarzenia, które miało już miejsce przy przejeździe kolejowym i w tym zakresie znajdują one potwierdzenie w zeznaniach J. P., D. P., K. L. (1), K. F., M. O., A. K. B. K., A. T. i D. S..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **S. T.** k. 263; 39 zbioru C załączone na k. 256 akt sprawy, bowiem nie było podstaw do kwestionowania tych zeznań, jednak była ona świadkiem jedynie początku zajścia jak oskarżeni przyszedli po raz drugi pod sklep.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **W. P.** k. 262; 30 zbioru C obecnie na k. 250, **D. U.** k. 262-263, 32 zbioru C załączone na k. 252 akt sprawy, **M. W.** k. 263; 34 zbioru C załączone do akt na k. 253, z tym że świadkowie Ci nie znali szczegółów zdarzenia, o którym wiedzieli jedynie od innych osób.

Zeznania świadka **D. S.** k. 262; 31 zbioru C załączone do akt na 251, Sąd uznał za wiarygodne w części. Świadek ten nie był obecny przy zajściu jak oskarżani podeszli pod sklep po raz pierwszy jedyni słyszał o tych okolicznościach od innych osób. Co do okoliczności jak oskarżani podeszli po raz drugi pod sklep to nie widział on uderzenia butelką tylko słyszał o tym od innych osób, a samo zajście – które w jego zeznaniach zostało opisane bardzo skrótowo, nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne nagranie dostarczone przez K. B.. Za wiarygodne Sąd natomiast uznał zeznania tego świadka co do zdarzenia jakie miało miejsce przy przejściu kolejowym bowiem w tym zakresie znajdują one potwierdzenie w zeznaniach J. P., D. P., K. L. (1), K. F., M. O., A. K. B. K., A. T. i N. R..

Zeznaniom świadka **A. W.** (k. 394-395; 15-16 zbioru C załączone do akt na k. 392-393) Sąd dał wiarę jedynie w części. Za wiarygodne zostały uznane zeznania tego świadka, że przyjechał pod sklep z oskarżonymi. Za niewiarygodne zostały uznane zeznania tego świadka w zakresie w jakim relacjonował on przebieg bójki – bowiem miała ona wprawdzie bardzo dynamiczny przebieg ale nie trwała ona krótko i można było zaobserwować poszczególne jej elementy. Również nagranie z k. 59 wskazuje, że osoby które znajdowały się przy sklepie – w tym J. P. nie podbiegły do oskarżony a do nich podeszły. Także relacja tego świadka z wydarzeń jakie miały miejsce przy przejeździe kolejowym nie zasługiwała w zasadniczej części na uwzględnienie, bowiem na agresywne zachowanie oskarżonych wskazywali wymienieni wyżej świadkowie, w tym funkcjonariusze policji. W ocenie Sądu świadek ten bardzo dozował informacji, zasłaniając się m.in. spożytym alkoholem, nie chcą zaszkodzić swoim zeznaniami oskarżonym.

Zeznania świadków **J. K. (1)** k. 262, **J. K. (2)** k. 262, **J. G.** k. 263, **W. K.** k. 263, **Ł. T.** k. 263, 37-38 zbioru C załączone na k. 254-255 akt sprawy, **F. S.** k. 263, 40 zbioru C załączone na k. 257, **R. B.** k. 264, **H. G.** k. 264 zostały uznane za wiarygodne, jednak nie wniosły nic do sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania **K. B.** (k. 263-264 akt), które nie wniosły jednak do sprawy nic istotnego. Świadek ten dostarczył do Sądu bardzo istotne nagranie zdarzenia, które zostało odtworzone na rozprawie.

Sąd uznał za wiarygodne opinie: biegłego J. Z. k. 70-71 i sądowo-psychiatryczną dotyczącą Ł. B. (1) albowiem opinie te są jasne i kompletne. Zostały wydane przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę. Ponadto z opinii biegłego J. Z. wynika, że uderzenia pięścią zadawane z całej siły w okolicę głowy mogą powodować obrażenia z art. 157 § 1 kk i art.

156 § 1 kk, a tym samym osoby uczestniczące w bójce (podczas której to było dużo takich uderzeń) zostały narażone na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku z art. 157 § 1 kk i art. 156 § 1 kk.

Sąd uznał za wiarygodne nagrania odtworzone na rozprawie – zarówno nagranie z k. 59 (przebrane na 309) jak i nagrania z k. 410 (przedłożone przez K. B.) bowiem w ocenie Sądu w sposób wiarygodny wskazują one na przebieg poszczególnych momentów zdarzenia. Tym samym za wiarygodną Sąd uznał okoliczność, iż oskarżony Ł. B. (1) zdjął bluzę i koszulkę dopiero jak bójka „przeniosła się” na ulicę, a więc nie zasługiwały na uwzględnienie zeznaniach świadków, którzy wskazywali, że oskarżony jak podchodził pod sklep po raz drugi to szedł już bez koszulki.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zebrane w niniejszej sprawie, a ujawnione na rozprawie bowiem w ocenie Sądu nie występowały w niniejszej sprawie okoliczności, które podważałyby wiarygodność tych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 158 § 1 kk kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Dyspozycja art. 158 § 1 nie zawiera definicji bójki i pobicia, ale są to pojęcia o ustalonej treści. Bójka jest starciem co najmniej trzech osób, z których każda występuje w roli napastnika i atakowanego. W pobiciu występują też co najmniej trzy osoby, z tym że można tu odróżnić stronę atakującą i atakowaną, po stronie atakującej jednak muszą wystąpić minimum dwie osoby, gdyż tylko wtedy może zachodzić wątpliwość, czyj cios spowodował uszczerbek na zdrowiu albo śmierć (Leon Tyszkiewicz, Komentarz do art.158 Kodeksu karnego, stan na 2016.05.23, publ. LEX). Czyn sprawców polega na „braniu udziału w bójce lub pobiciu”, przez co należy rozumieć nie tylko aktywne uczestnictwo w którymś z tych zajęć przybierające postać zadawania ciosów. Udział w bójce lub pobiciu będzie stanowił także zachowanie polegające na „zagrzewaniu” uczestników do walki, np. poprzez okrzyki czy też inne działania, które z uwagi na charakter tych zdarzeń mogą potęgować ich niebezpieczeństwo. W wyroku z dnia 12 lipca 2012 r., II AKa 108/12, KZS 2012, z. 9, poz. 38, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyraził trafny pogląd, że „przepis art. 158 k.k. nie określa sposobu udziału w bójce, co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania jej uczestników. Do przyjęcia udziału w tym przestępstwie (bójce lub pobiciu) wystarczy świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub grupy osób przeciwko innemu człowiekowi lub grupie ludzi. Nie jest przy tym konieczne zadanie innej osobie uderzenia, czy kopnięcie jej, ani spowodowanie obrażenia ciała innej osoby, czy niebezpieczeństwa dla jej życia lub zdrowia. Wystarczy, by sprawca swoim zachowaniem przyczynił się do wzrostu sił po jednej ze stron zdarzenia stworzeniem warunków ułatwiających działania bezpośrednich sprawców, postawą, a nawet samą obecnością wśród osób występujących przeciwko pokrzywdzonym i przez to stwarzał zagrożenie ofiary. Odpowiedzialność za udział w takim zdarzeniu ma charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Posłużenie się w art. 158 k.k. pojęciem «udział» powoduje, iż niektóre postacie współdziałania, które w wypadku innych typów byłyby zakwalifikowane jako podżeganie lub pomocnictwo, realizują znamiona postaci sprawczej udziału w bójce lub pobiciu”(Maciej Szwarczyk, Komentarz do art.158 Kodeksu karnego, stan na 2015.10.10, publ. LEX). Typ podstawowy przestępstwa udziału w bójce lub pobiciu (art. 158 § 1 k.k.) polega na braniu w nich udziału, przez co naraża się człowieka na niebezpieczeństwo utraty życia lub spowodowania uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 § 1 lub 157 § 1 k.k. (ciężki lub średni uszczerbek na zdrowiu). W postanowieniu z dnia 22 kwietnia 2009 r., IV KK 14/09, OSNKW 2009, nr 7, poz. 54, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że: „przepis art. 158 § 1 k.k. nie określa sposobu udziału w pobiciu (a także w bójce), co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k. Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma bowiem charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich mógł przewidzieć”. Z dyspozycji tego przepisu wynika, że jest to przestępstwo z narażenia, dla którego karalności wystarczy wywołanie takiej sytuacji stwarzającej konkretne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego. Sprawcą przestępstwa może

być każdy człowiek (przestępstwo powszechne), który bierze udział w bójce lub pobiciu. W wyroku z dnia 7 kwietnia 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że: „podmiotem przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. jest każdy, kto umyślnie w jakikolwiek sposób bierze udział w bójce lub pobiciu, niezależnie od tego, czy jego osobisty udział wykazuje cechy działania niebezpiecznego dla życia człowieka lub jego zdrowia w takim stopniu jak określony w art. 155 k.k.” Na aprobatę zasługuje stanowisko zawarte w wyroku SA w Lublinie z dnia 7 sierpnia 2003 r., II AKa 143/03, Prok. i Pr. 2004, nr 6, poz. 17, dodatek. "Przestępstwo bójki z art. 158 § 1 k.k. nie jest uwarunkowane ani jednoczesnością działania, ani jednością miejsca, ani też udziałem wszystkich uczestników w całym jej przebiegu. Bójka pozostaje jednolitym czynem, mimo że zawiera przerwy, przenosi się z miejsca na miejsce, a także mimo tego, że kolejno biorą w niej udział różne osoby, jeżeli tylko zamiar uczestników obejmuje działanie o charakterze walki, ze świadomością wynikłych z udziału w niej skutków w postaci bezpośredniego zagrożenia dla życia lub w poważnym stopniu dla zdrowia człowieka. W ocenie Sądu zachowanie obu osób wyczerpało w niniejszej sprawie znamiona przestępstwa udziału w bójce, a nie pobiciu. Obaj oskarżani podszli pod sklep, gdzie stała grupa innych osób i wówczas Ł. B. (1) zaczął zaczepiać K. L. (1), po czym uderzył go ręką w głowę. Próbującego zareagować D. P. zaatakował K. N.. Oskarżani odeszli na pewien czas spod sklepu ale następnie do niego wrócili. Wówczas Ł. B. (1) zaatakował J. P. uderzając go butelką, a następnie w bójce zaczęła brać udział duża grupa osób – których role były różne - od wymieniania ciosów, popychania i odpychania, zagrzewania do walki, dbania by w „pojedyńki” pomiędzy poszczególnymi osobami nie angażowały się inne osoby. Niewątpliwie duży udział w bójce miał oskarżony Ł. B. (1), który w niej aktywnie uczestniczył, walcząc z poszczególnymi osobami, podchodząc i odpychając poszczególne osoby. Po stronie oskarżonego Ł. B. (1) zaangażowany był oskarżony K. N., który wspierał oskarżonego Ł. B. (1) ale również sam brał udział w walkach z poszczególnymi osobami (jak chociażby moment widoczny na nagraniu nr 18 według kolejności nazwa pliku (...) (...) (...) od godz. 1.42.20 (...)) gdzie oskarżony ten gestykulując zachęca do walki, pomimo, że druga osoba miała nad nim przewagę. Obaj oskarżani niewątpliwie mieli świadomość, że powyższe zdarzenie ma niebezpieczny przebieg, a tym samym, że osoby biorące udział w bójce są narażone na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku z art. 157 § 1 kk i 156 § 1 kk, bowiem w trakcie tego zajścia było dużo wymian ciosów, w tym głowę. Należy jednak zauważyć, iż pomimo, że to oskarżeni swoimi zachowaniami rozpoczęli zajście (zwłaszcza oskarżony Ł. B. (1)), to całe zajście przybrało postać bójki, a nie pobicia, bowiem każda ze stron była zarówno stroną atakującą jak i broniącą się. Zatem w ocenie Sądu oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk w postaci brania udziału w bójce, a nie pobiciu.

Zgodnie z art. 64 § 2 kk jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Oskarżony K. N. udziału w bójce dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Inowrocławiu sygn. akt IIK 104/09 z dnia 20 grudnia 2010 roku za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1kk, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i odbywał tę karę pozbawienia wolności w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w okresie od dnia 09.05.2009 roku do dnia 10.11.2009 roku, od dnia 12.07.2011 roku do dnia 07.11.2011 roku oraz od dnia 19.11.2011 roku do dnia 20.01.2014 r., a więc w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk.

Sąd wymierzył oskarżonym kary: Ł. B. (1) 8 miesięcy pozbawienia wolności, a K. N. 2 miesiące pozbawienia wolności. Przy wymierzeniu kary Sąd wziął pod uwagę, iż to zachowanie oskarżonego Ł. B. (1) (tj. uderzenie w głowę K. L. (1) i uderzenie butelką J. P.) było główną przyczyną zajścia. Ł. B. (1) był osobą najaktywniejszą w całym zajściu. Toczył walkę z J. P. i jak J. P. nie chciał już dalej w niej uczestniczyć (po tym jak wstał z ziemi), to oskarżony Ł. B. (1) pomimo, że był zachęcany do zaprzestania dalszej bójki, podjął walkę z K. L. (3). Należy również zwrócić uwagę na dużą agresję Ł. B. (1) zarówno słowną jak i fizyczną przy zajściu, które miało już miejsce przy przejeździe kolejowym. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego Ł. B. (1) stwarzało bardzo duże niebezpieczeństwo dla zdrowia innych uczestników zajścia. Rola oskarżonego K. N. w bójce była mniejsza. Pomimo tego, że również uderzał on inne osoby, i toczył walkę z innym uczniakiem bójki (zachęcając do niej pomimo, że druga strona uzyskała nad nim przewagę), to rola

tego oskarżonego sprowadzała się w zasadniczej części bardziej do pomocy Ł. B. (1) (to on uderzył D. P. jak ten próbował zareagować na uderzenie K. L. (3) przez Ł. B. (1)), jak również w sytuacji kiedy bójka przeniosła się już na ulicę. Tym samym pomimo niewątpliwej pełnej świadomości tego oskarżonego co do niebezpieczeństwa zajścia, bezpośrednie zachowanie tego oskarżonego stwarzało mniejsze niebezpieczeństwo. Na niekorzyść obu oskarżonych przemawiała ich uprzednia karalność za przestępstwa. Dodatkowo K. N. czynu swojego dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk. Na korzyść oskarżonego K. N. przemawiało natomiast jego zachowanie po popełnionym przestępstwie, gdzie podejmował on próby „polubownego” zakończenia sprawy, uczestniczył w mediacji, a także częściowo poczuwał się do odpowiedzialności, na co wskazuje jego częściowo przyznanie się do winy. Natomiast oskarżony Ł. B. (1) również po popełnionym czynie przejawiał duży stopień agresji. Oskarżony ten nie widział nic złego w swoim zachowaniu, wręcz uważał że miał prawo do takiego zachowania. Również jego zachowanie w toku rozpraw (k. k. 187, 261, 374) wskazuje na jego lekceważący stosunek do obowiązujących norm i standardów postępowania. Uwzględniając powyższe okoliczności, wskazujące na stopień winy i społeczną szkodliwość czynu każdego z oskarżonych oraz mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna odnieść w stosunku co do każdego z oskarżonych Sąd uznał, że zachodzi konieczność wymierzenia oskarżonym bezwzględnych kar pozbawienia wolności ale jednocześnie należy istotnie rozróżnić wysokość tych kar w odniesieniu co do obu oskarżonych. W ocenie Sądu karą odpowiednią dla oskarżonego K. N. była najniższa możliwa kara pozbawienia wolności tj. 2 miesiące pozbawienia wolności (z uwagi na działanie w warunkach z art. 64 § 2 kk). Okoliczności sprawy wskazują, że karą adekwatną dla oskarżonego Ł. B. (1) będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, iż kara ta i tak mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, która dla przestępstwa przypisanego temu oskarżonemu wynosi od 1 miesiąca do 3 lat. Wymierzone kary powinny spełnić również cele prewencji ogólnej, wskazując, że osoby popełniające tego typu przestępstwa (biorące udział w bójkach), a jednocześnie mające cechy jak poszczególni oskarżeni (których stopień agresywności jest różny), są adekwatnie i sprawiedliwie karani.

Obaj oskarżeni są osobami młodymi, zdolnymi do pracy i w ocenie Sądu nie zachodziły w niniejszej sprawie żadne okoliczności uzasadniające zwolnienie ich od kosztów sądowych. Z uwagi na skazanie obu oskarżonych Sąd uznał, że wydatkami postępowania należy obciążyć każdego z oskarżonych w 1/2 części tych wydatków.

SSR Paweł Biziak

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć PR w/m i K. N., a oskarżonemu Ł. B. (1) po uzupełnieniu braków formalnych złożonego przez niego wniosku.

I., 10.12.2016 r.